

диамантъ . . . Тѣй хубава никога не се е виждала, и тя се спираше при воднитѣ лилии, при бѣлия мраморъ, при блѣстещитѣ раковини; взираше се въ падащитѣ капки, ловѣше ги съ ржцѣ. Ала всичко това не бѣше тѣй красиво, колкото нея. И тя скоро се умори и поиска да се върне въ гората.

Ала водниятъ царъ застава на пѣтя ѝ.

— Азъ те купихъ каза той. И ти си моя. Ти трѣбва да останешъ тукъ.

Тя го погледна въ очитѣ. И чакъ сега забѣлѣза, колко дивъ и грозенъ бѣше той.

— Ай! . . . При тебе?! . извика тя и отстѣпи.
— А какво хубаво има у тебе?

— Моятъ домъ, езерото, кристалитѣ, мрамора и раковинитѣ, па и златната корона съ голѣмия диамантъ . . .

— На, вземи! извика малката Нимфа, па хвърли короната въ краката му. Тя издрънча и се търкулна въ езерото, което свѣтна цѣло. — Твоятъ дворецъ е наистина съ диаманти и джгосвѣтли капки, съ мраморъ бисери. . . Но твоето просмукано безобразно лице, съ четинястата си коса, грубитѣ ти черни и космати ржцѣ, твоя гласъ . . . Отъ тебе вѣе мразъ, а очитѣ ти сж очи на жаба . . . ти си умразенъ! — Пфу колко отвратителенъ си ти! . .

— Квракъ! — грубъ и гърлестъ смѣхъ бѣше неговия отговоръ.

И, разяренъ, водниятъ духъ тозчасъ напустна пещерата, прѣмина прѣзъ тайнитѣ ѝ входиове, заключи вратитѣ и се промъкна край близкитѣ водопади. И само късно вечерята се върна сърдитъ. И когато заспа, пещерята заехте отъ високото му хъркане; а капкитѣ продължаваха да капятъ — тихо, боязливо, сѣкашъ сълзи — една, двѣ . . . три. . .